

Привітна Вечера для Українського Православного Архієпископа Хведоровича в Нью Йорку.

В четвер, дня 3-го квітня вечером відбулася в Нью Йорку, в сали „Народного Дому“, привітна вечера для новопривітного до Америки делегата української автокефальної церкви на Україні, архієп. Хведоровича. Вечеру устроїв спільний комітет пробуваючих тепер в Нью Йорку Придніпрянців та визначних ньюйорських громадян, перші зібрані архієп. Хведоровича, як свого давнього знайомого і пастиря, другі як визначного громадянина-гостя з України. Запрошених на вечеру було около 80 громадян і громадян-ок.

Архієп. Хведорович привітав о. Костецького, бувшого члена „Укр. Нац. Хору“, а при вході на сальо, де вже були зібрані всі запрошені, повітав його кількома словами п. Базяк, іменем зібраних Придніпрянців, а п. Лазута іменем присутніх членів ньюйорської громади. Архієп. Хведорович коротко подякував за привіт, а потім представлено йому всіх присутніх і по короткій молитві (Отче наш) в українській мові, котру проводив поважаний гість, засядено до спільної вечері при столах, уставлених в підкову.

В половині вечери почались властиві промови. Зачав їх п. Вол. Кедровський, бувший член Центральної Ради і українського правительства, котрий вітав о. Хведоровича як представника рідного краю і автокефальної української національної церкви. П. Кедровський вказав на значіння церкви в національній життю, а зокрема на Придніпрянській Україні, де через національну церкву доконується українізація — не офіційна, але за те тим глибока і тривкіша.

Другу промову виголосив др. Л. Цегельський, котрий вітав архієп. Хведоровича як представника благодатного, реформаційного руху, котрий не лиш, що українізує церковне життя України, але також несе з собою проповідь живої віри, поступу і умсравлення публичного життя. Коли ми програли боротьбу за волю, то не лишень тому, що маси були переважно не-свідомі, але й тому, що забракло нам підмоги такого чинника як церква і віра. Православна церква була нам ворожа, а українським провідникам недоставало великого стимула і регулятора людських діл — віри. Українська національна церква взяла на себе переважну історичну задачу: Україні вернути українську церкву, а українській інтелігенції втрачену віру. Як представника сего руху бе-

сідник вітає архієп. Хведоровича іменем присутніх Галичан.

На ці обі промови відповів Владика сорокхвилинною промовою, в якій подякував за теплі привіти і зясував, що се є укр. автокефально-національна церква. Він сказав, що попередні бесідники промовляли головню як політики. Церква і віра се безперечно важні чинники в політичній життю. І церква українізує тепер Україну. Але се її хвилева праця, яку вона робить мимоходом. Безпосередня і головна ціль церкви і віри не є хвилева і сягає поза політичні моменти, у віки і в вічність. Ціль церкви піднести людину до Бога, до ідеалу, який поставив Ісус Христос, кажучи: „будьте совершені, як Отець ваш небесний“. Се є підстава вічного поступу, бо се ідеал, до котрого треба вічно стремити, а якого в цілості ніколи не можемо досягнути. Отсе вічна і велика задача віри і церкви. Коли церква часом сходила з властивої дороги, то се наслідком слабости людської вдачі. Православна церква хоріла цезаропапизмом, бо цар став головою її для цілий земської політики. Через се нарід стратив довіря до церкви. Реформа, яка йде на Україні, се поворот до первісних морально-релігійних задач церкви, які вона мала в перших віках по Христі. В тім запорука її сили і уморальнюючого впливу. І тому також сягає вона поза межі хвилевої політики. Колиж вона помагає Україні стати свідомою, то тим краще. Україна тому програла свою боротьбу, бо не було її в серцях народних мас. Якже вона увійде в них, а се діється, тоді це буде сили, щоби одолала її. З тих всіх причин український нарід може з вірою і самопевністю глядіти в будучину.

Промови сеї — якої тут тодано лише головні точки — вислухано з напруженою увагою і прийнято теплими оплесками. Опісля промовив ще п. Тимофій (рівнож Придніпрянець), вказуючи на трудности і небезпеки, які стоять на дорозі української автокефальної церкви, а Владика зокрема та побажав Владиці, щоби Господь провадив його у виборі доріг, засобів і осіб.

На тім промови скінчилися і архієп. Хведорович, догуківши ще трохи з присутніми, відїхав около 12 вночі.

Вечер зробив на всіх дуже добре вражіння своєю ширістю та тактом всіх, хто участував. Він був наскрізь громадянською подією.

(„Свобода“).

ПРИВІТ ВПРЕОСВЯЩЕНОМУ АРХІЄПІСКОПОВИ ХВЕДОРОВИЧЕВИ І ЙОГО ВІДПОВІДЬ.

Лист Консисторії Української Православної Церкви в Канаді до Архієпископа Хведоровича:

До Високопреосвященого Архієпископа Івана Хведоровича, Високопреосвященний Владико! — Консисторія Української Православної Церкви в Канаді вітає Вас з Вашим прибуттям на американську землю і молить Всевишнього, щоби дав Вам силу боротьби всякі труднощі, які будуть перед Вами, та щоби Ваша праця на церковно-народній ниві увінчалася як найкращими успіхами.

Лист від Архієпископа Хведоровича до Консисторії. Ньюарк, Н. Дж., 7 берез. 1924 Вельмишановній Консисторії Української Православної Церкви в Канаді.

Сердечна подяка за ласкаві вітання. З великою радістю приймаю їх в незломній надії, що Висча Воля благословить нашому народові дійти до зєднання в єдиній Отарі Христової Церкви. Ваш привіт дорогий мені, як один з перших вісників, як світла запорука того, що ми на благословенній Богом дорозі до того єднання. В рідній Церкві, на рідній стежці непохитно віру ми всі зійдемося, аби повести наш нарід в висше царство нашого Боже-ственного Учителя — царства гарних осіянь висчої істини, любови, краси.

Божа ласка і благодать з Вами і усіма дітьми Рідної Церкви й Народу в Канаді. З братною любовію
Архієпископ
Іоанн Хведорович.

УКРАЇНЬСЬКА МОВА В ЖИВІЙ ЦЕРКВІ.

У т. зв. Живій Церкві, яку большевики висунули в противагу Автокефальній, священники починають тепер вводити до Богослужень українську мову замість — як досіль — церковно-славянської з московською вимовою. Оттой маневр „Обновленцев“ вказує наглядно на величезний зріст популярности Української Автокефальної Церкви серед православного населення Наддніпрянщини саме завдяки рідній мові при Богослуженнях і взагалі проте, що всяка акція, ведена на українському селі, є згори засуджена на смерть, як що вона послугується чужо-національною мовою.

Отсе число „Православного Вісника“ розсилається на оказ на відомі адреси. Просимо кожного, хто дістане „Православний Вісник“ показати, або й передати його своїм знайомим і старатися зібрати передплату. Слідуюче і дальші числа „Православного Вісника“ плянується у подвійній величині в порівнянню з теперішнім.

Православний Календар Рік 1924.

(Після нового стилю)

М А П.

- 1 Ч Преп. Івана
- 2 П Івана ветхопеч.
- 3 С Теодора

- 4 Н Томина. Януарія
- 5 П Луки, Климента
- 6 В Вмч. Юрія
- 7 С Сави Ст.
- 8 Ч † Марка еванг.
- 9 П Свм. Василья
- 10 С Свм. Симеона

- 11 Н 2 Миронос. Язона
- 12 П 9 муч. в Кизиці
- 13 В Ап. Якова
- 14 С Єремїи прор.
- 15 Ч Бориса й Гліба
- 16 П † Теодозія печер.
- 17 С Пелагїї

- 18 Н 3. О розсл. Ірини
- 19 П Іова многост.
- 20 В Явл. зн. ч. Хреста
- 21 С Івана Богослова
- 22 Ч Перен. Мош. св. Ник.
- 23 П Сїмона Зилота
- 24 С Мокїя

- 25 Н. 4. О самар. Еліфанія
- 26 П Георгія, Гікерїї
- 27 В Ізидора, Макс.
- 28 С Пахомія
- 29 Ч Теодора
- 30 П Ап. Андронїка
- 31 С Теодата і пр.

I. Повідомлення

від Консисторії Української Православної Церкви в Канаді.

Отсим подається до загального відома, що свящ. Корнїло Кирстюк рукоположений на Буковині, увійшов з днем 15-го марта, 1924 в склад священників Української Православної Церкви в Канаді і є назначений до обслуговування Шїго, Саск. й околиці.

Свящ. С. В. Савчук, Адміністратор. Дано у Вінніпегу, дня 15 марта, Р. Б. 1924.

II. Повідомлення.

від консисторії Української Православної Церкви в Канаді.

Отсим подається до загального відома, що свящ. Дмитро Сенета, бувший греко-католицький свящ. з єпархїї еп. Хомишина перейшов до Української Православної Церкви в Канаді й з нинішнім днем входить в склад її священників. Св. Сенета буде обслуговувати Едмонтон, Алта. й околицю.

Свящ. С. В. Савчук, Адміністратор

Дано в Вінніпегу, дня 23-го квітня, Р. Б. 1924.

Священники Української Православної Церкви в Канаді і їх Осідки.

В МАНІТОБІ:

Свящ. С. В. Савчук, Адміністратор Української Церкви в Канаді, 379 Парр Ст. Вінніпег, Ман.
Свящ. В. Новосад, Толстой, Ман.

В САСКЕЧЕВАНІ

Українська Православна Місія
Свящ. Петро Самець і
Свящ. Петро Мельничук
Бокс 102, Канора, Саск.
Свящ. Д. Спратїчук, Гемптон, Саск.
Свящ. С. Гребенюк, Гудїя, Саск.
Свящ. Д. Кирстюк (на відпусті) Тїдор, Саск.
Свящ. К. Кирстюк, Шїго, Саск.
Свящ. В. Кудрик, Бокс 1686 Са-окапун, Саск.

В АЛБЕРТІ:

Свящ. І. Кусий — Андру, Алта.
Свящ. Д. Сенета — 10564—98 Стр., Едмонтон, Алта.